

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД У КРАГУЈЕВЦУ
Гж 1 2707/11
24.01.2012. године
К р а г у ј е в а ц

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У КРАГУЈЕВЦУ, у већу састављеном од судија: Мирјане Симић, председника већа, Маријане Ђорђевић и Светлане Бранковић, чланова већа, у парници тужиоца Д. С. из Н. П., чији је пуномоћник В. П., адвокат из Н. П., против тужене Р. С. – МУП РС – СУП Н. П., коју заступа Републички јавни правобранилац, ради поништаја одлуке о престанку радног односа и накнаде штете, одлучујући о жалби тужене изјављеној против пресуде Општинског суда у Новом Пазару П1.1133/06 од 08.02.2007. године, након одржане расправе пред овим судом, као другостепеним судом, дана 24.01.2012. године, донео је

П Р Е С У Д У

УКИДА СЕ пресуда Општинског суда у Новом Пазару П1.1133/06 од 08.02.2007. године.

УСВАЈА СЕ тужбени захтев тужиоца Д. С. из Н. П. и поништавају се решења тужене 03 број 118-506/05 од 07.03.2005. године и 01.бр. 4722/05 од 09.05.2005. године и обавезује се тужена РС – МУП РС – СУП Н. П. да тужиоца врати на раније послове и задатке које је обављао.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужена да тужиоцу накнади штету због изгубљене зараде у периоду од 01.01.2005. године до 09.09.2005. године у укупном износу од 143.090,73 динара, са законском затезном каматом почев 31.10.2005. године, до исплате, у року од 15 дана од дана пријема преписа ове пресуде.

ОДБИЈА СЕ као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио законску затезну камату на износ од 143.090,73 динара за дан 30.10.2005. године.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 92.250,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема преписа ове пресуде.

Образложење

Пресудом Општинског суда у Новом Пазару П1.1133/06 од 08.02.2007. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца и поништено је решење тужене 03 број 118-506/05 од 07.03.2005. године и решење 01 број 4722/05 од 09.05.2005. године и обавезана је тужена да га врати на раније послове и задатке које је обављао.

Ставом другим изреке обавезана је тужена да тужиоцу накнади штету због изгубљене зараде за период од 01.01.2005. године до 09.09.2005. године у износу од 143.090,73 динара, са законском затезном каматом почев од 30.10.2005. године, као момента вештачења, до коначне исплате и да му за предметни период уплати порез и одговарајуће доприносе.

Ставом трећим изреке обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 22.800,00 динара.

Против наведене пресуде жалбу је благовремено изјавила тужена, побијајући је због погрешне примене материјалног права и одлуке о трошковима поступка.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 372. ЗПП, Апелациони суд је утврдио:

Жалба је основана.

Првостепена пресуда донета је уз погрешну примену материјалног права, због чега ни чињенично стање није правилно и потпуно утврђено.

Пошто је првостепена пресуда већ једном била укинута, то је другостепени суд сагласно одредби члана 369. став 3. ЗПП заказао расправу ради правилног утврђивања чињеничног стања и одлучио о жалби тужене и тужбеном захтеву тужиоца.

Пуномоћник законског заступника тужене је остао при изјављеној жалби, док је пуномоћник тужиоца повукао тужбу у делу којом је тражио да суд обавезе тужену да тужиоцу на износ неисплаћене зараде у периоду од 01.01.2005. до 09.09.2005. године исплати порезе и припадајуће доприносе.

На расправи пред другостепеним судом изведени су докази читањем: решења тужене 03 број 118-506/2005 од 07.03.2005. године, решење тужене 01 број 4722/05 од 09.05.2005. године, пресуде Општинског суда у Новом Пазару П1.бр.4/04 од 16.03.2005. године, пресуде Општинског суда у Новом Пазару К.бр.468/04 од

23.06.2005. године и налаза и мишљења вештака С. Р. од 30.10.2005. године и 16.01.2006. године и саслушањем тужиоца у својству парничне странке.

Читањем писмених доказа, решења тужене 03 број 118-506/2005 од 07.03.2005. године и 01 број: 4722/05 од 09.5.2005. године, утврђено је да је тужиоцу престао радни однос код тужене 31.03.2005. године зато што је против тужиоца покренут кривични поступак за кривично дело које се гони по службеној дужности, а на основу члана 45. у вези члана 34. став 1. тачка 2. Закона о унутрашњим пословима. Према наведеним решењима тужиоцу је утврђен престанак радног односа само због чињенице покретања кривичног поступка, која је утврђена на основу дописа Општинског суда у Новом Пазару К.бр.468/04 од 01.3.2005. године у коме је наведено да је против тужиоца Општинско јавно тужилаштво у Новом Пазару подигло оптужницу Кт.бр.512/03 од 26.10.2004. године, због кривичног дела непријављивање кривичног дела и учиниоца из члана 203. став 2. КЗ РС, која је 31.01.2005. године ступила на правну снагу. Наведена решења не садрже јасно одређен и оправдан разлог за престанак радног односа тужиоца, а нарочито с обзиром на врсту кривичног дела које се тужиоцу ставља на терет.

Читањем правноснажне пресуде Општинског суда у Новом Пазару П1.бр.4/04 од 16.03.2005. године утврђено је да су поништене као незаконите пресуде Дисциплинског суда МУП-а РС Дс.116-135/03 од 23.10.2003. године и Вишег дисциплинског суда МУП-а РС Вдс.116-275/3 од 05.12.2003. године и тужена је обавезана да тужиоца распореди на раније послове и радне задатке које је обављао пре поништених пресуда. Такође, тужена је обавезана да тужиоцу исплати на име накнаде штете због изгубљене зараде у периоду од 02.09.2003. године до 31.12.2004. године износ од 198.872.00 динара.

У односу на тужиоца одбијена је оптужба, да је дана 23.7.2003. године у Н. П., у кафани „Д.“, лоцираној у његовој кући присуствовао састанку окривљеног Ђ. С. и оштећеног Р. Ј. у вези висине откупа украденог возила, непријављујући СУП-у, нити да је возило украдено, нити да ће посредством окривљеног Ђ. возило исте вечери бити откупљено и поред тога што је окривљени С. овлашћено службено лице СУП-а Н. П., чиме би извршио кривично дело непријављивање кривичног дела или учиниоца из члана 203. став 2. КЗ РС, због одустајања од оптужбе Општинског јавног тужиоца против тужиоца Д. С., због непостојања доказа да је учинио кривично дело, што се утврђује на основу пресуде Општинског суда у Новом Пазару К.468/04 од 23.6.2005. године.

Из исказа тужиоца саслушаног у својству странке утврђено је да је код тужене у радном односу био од 1992. године на пословима полицајца, да је оспорено решење о престанку радног односа донето после покретања кривичног поступка по службеној дужности, а након поништаја, по његовој тужби, пресуда донетих у дисциплинском поступку, који је вођен против њега.

Вештачењем, на које странке нису имале примедби, је утврђена висина изгубљене зараде коју би тужилац остварио да је радио на пословима полицајца у периоду од 01.01.2005. године до 09.09.2005. године. Иста износи 135.345,00 динара, на који износ је обрачуната законска затезна камата до 30.10.2005. године, као дана вештачења, у износу од 7.745,43 динара, што заједно са претходно наведеним износом чини износ од 143.090,73 динара, који износ није споран међу странкама.

На основу изведених доказа утврђено је да оспорена решења тужене на основу којих је тужиоцу престао радни однос не садрже конкретно утврђено чињенично стање, као ни разлоге који су били одлучни при оцени доказа, а који упућују на донету одлуку, што по мишљењу Апелационог суда оспорена решења чини незаконитим. Наиме, Законом о унутрашњим пословима („Службени гласник РС“, број 44/91, 79/91, 54/96, 17/99, 33/99, 25/00 и 8/01), одредбом члана 45. овог закона била је предвиђена и остављена могућност да надлежни орган МУП-а може да донесе одлуку о престанку радног односа службеног лица и радника на одређеним дужностима у МУП-у уколико се против њега води кривични поступак за дела која се гоне по службеној дужности. Овакву могућност, односно овлашћење, које је остављено послодавцу као дискреционо право, надлежни орган ће ценећи околности сваког конкретног случаја користити у циљу заштите интереса саме службе. Због тога је тужена била у обавези да оцени околности конкретног случаја, нарочито имајући у виду врсту кривичног дела и постојање јасно одређеног и оправданог разлога за престанак радног односа, што образложења оспорених решења не садрже.

Осим тога, према одредби члана 22. Закона о кривичном поступку („Службени гласник СРС“ број 26/77, 28/77, 43/77, 20/79, 24/84, 39/86, 51/87, 6/89, 42/89, 21/90 и „Службени гласник РС“ број 16/90, 26/91, 75/91, 9/92, 42/92, 51/92, 23/93, 67/93, 47/94, 17/95, 44/98, 10/2002, 11/2002, 80/2002, 39/2003 и 67/2003) када покретање кривичног поступка има за последицу ограничење одређених права, ове последице, ако законом није другачије одређено, наступају ступањем оптужнице на правну снагу, а за кривична дела за која је прописана главна казна новчана казна или затвор до три године, од дана кад је донесена осуђујућа пресуда, без обзира да ли је постала правноснажна. У конкретном случају, против тужиоца је подигнута оптужница за кривично дело за које је била запређена казна затвора до три године, па у смислу члана 22. Законика о кривичном поступку значи да против тужиоца у моменту доношења оспорених решења није донета осуђујућа кривична пресуда, те нису могле ни наступити последице у виду престанка радног односа само због разлога што је против њега покренут кривични поступак за кривично дело које се гони по службеној дужности, како то стоји у побијаним решењима.

Имајући у виду да су поништена као незаконита решења тужене на основу којих је тужиоцу престао радни однос, да висина претрпљене штете због мање остварене и неисплаћене зараде за потраживани период није спорна и да са обрачуном каматом до дана вештачења износи 143.090,73 динара, суд је усвојио тужбени захтев тужиоца за накнаду штете због незаконитог престанка радног односа и одлучио као у ставу трећем изреке ове пресуде, а на основу одредбе члана 108. став 2.

Закона о раду („Службени гласник РС“, број 70/2001 и 73/2001) и члана 191. став 2. Закона о раду („Службени гласник РС“, број 24/2005 и 61/2005).

Тужиоцу припада на досуђени новчани износ законска затезна камата сходно члану 277. Закона о облигационим односима од момента када је штета утврђена, односно од 31.10.2005. године до исплате, због чега је Апелациони суд одбио тужбени захтев тужиоца као неоснован за потраживану законску затезну камату на досуђени износ за дан 30.10.2005. године.

Из изнетих разлога, Апелациони суд је на основу члана 369. став 3. ЗПП одлучио о жалби и захтеву тужиоца.

На основу члана 149. став 1. и члана 150. ЗПП суд је обавезао тужену да тужиоцу који је успео у спору накнади трошкове парничног поступка у износу од 99.250,00 динара, и то за састав тужбе од стране пуномоћника адвоката 7.500,00 динара, за састав образложеног поднеска од 18.01.2006. године 7.500,00 динара, за заступање на два одржана рочишта пред првостепеним судом по 8.750,00 динара, заступања на једном одржаном рочишту пред другостепеним судом 8.750,00 динара, на име трошкова вештачења 3.000,00 динара и за састав уставне жалбе 62.500,00 динара. Досуђени трошкови су одмерени у складу са Тарифом о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката („Службени гласник РС“, број 53/2010 од 29.07.2010. године). Тужиоцу нису досуђени трошкови за рад адвоката ван места седишта адвокатске канцеларије, предвиђени чланом 6. став 1. и став 2. наведене Тарифе, с обзиром да исти нису били нужни, јер је тужилац могао да ангажује за пуномоћника адвоката из места у седишту суда пред којим се води поступак.

**Председник већа-судија
Мирјана Симић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Весна Алексић**